

تأمل روزانه پاپ فرانسیس

۲۳ مارس ۲۰۱۷

یک روز برای گوش فرا دادن

در میان همه مراسم هایی که برای مناسبت های مختلف برگزار می گردند، اختصاص دادن یک روز برای « گوش دادن » خالی از لطف نیست. در حالی که در این هرج و مرج روزانه، در حرفهای بیهوده، در عجله ای که برای انجام کارها داریم، در خود خواهی و دل بستگی دنیوی به سر میبریم، خطر این که در شنیدن کلام خدا ناشنوا بمانیم و قلب بسته داشته باشیم و ایمان و اعتماد خود را در خداوند از دست بدهیم بسیار است. لازم است لحظه ای توقف نماییم و گوش فرا دهیم.

پاپ اعظم در موعظه ی خود با اشاره به متن های خوانده شده در طول مراسم، چنین می فرماید: اکنون که به وسط روزه و مسیر خود به سوی عید فصح رسیده ایم، پیام کلیسا بسیار آشکار است، توقف کنید، یک لحظه توقف کنید. چرا از ما خواسته شده است تا توقف نماییم؟ جواب این سوال در مزمور ۹۵ آمده است « اگر آواز او را می شنوید، دل های خود را سخت مسازید »، بنابراین توقف کرده گوش فرا دهید.

پاپ اعظم همچنین به کتب ارمیا نبی رجوع می کند جایی که خدا می فرماید: « قول مرا بشنوید، و من خدای شما خواهم بود و شما قوم من خواهید بود » (ارمیا ۷: ۲۳-۲۸). دعوت خدا واضح است « و به هر طریقی که به شما حکم نمایم سلوک کنید تا برای شما نیکو باشد » بدین معنی که خدا میخواهد به قوم خود بفهماند، « هر آنچه من به شما گویم برای خوبی شما است بی اعتماد نباشید، توقف کرده گوش فرا دهید » ولی این دعوت بیهوده می گردد، به قدری که خداوند دلگیر شده چنین می فرماید: « اما ایشان نشنیدند و

گوش خود را فرا نداشتند بلکه برحسب مشورتها و سرکشی دل شریر خود رفتار نمودند و به عقب افتادند و پیش نیامدند».

پاپ فرانسیس با مطابقت دادن کتاب مقدس به شرایط انسان امروز می‌فرماید: هنگامی که صدای خداوند را نشنومیم از او دور می‌شویم، از او دوری جسته بدو پشت می‌کنیم. رفتاری که عواقب آن این است، اگر به صدای او گوش فرا ندهیم صدا های دیگر ما را به خود جذب خواهند نمود بنابراین با بستن گوش های خود به صدای خدا، شنوایی خود را از دست خواهیم داد، ناشنوا در برابر کلام خدا خواهیم شد. هیچ کس از این قائده مستثنی نخواهد بود. اگر به اعماق قلب خود رجوع نماییم خواهیم دید که، بارها گوش های خود را بسته نگه داشته ایم و بارها قدرت شنوایی را از دست داده ایم.

این ناشنوایی چه عواقبی در پیش رو دارد؟ « هنگامی که یک قوم، یا یک جماعت مسیحی، یک حوزه کلیسایی، گوشهای خود را بر کلام خداوند ببندد و ناشنوا شود، به دنبال صدا های دیگر خواهد بود و بدانها گوش فرا خواهد داد و در نتیجه برده بت ها و خدایان دروغین منجمله دلبستگی به دنیای فانی خواهند گردید و بدینگونه، از خدای زنده دور خواهند شد.

ولی این تنها یکی از نتایج دوری از خداست. دوری از خدا باعث میشود تا قلب ما سخت شود. وقتی گوش ندهیم، قلب سنگین تر خواهد شد، و بیشتر در خود بسته خواهد ماند و دیگر قادر نخواهد بود چیزی دریافت کند. بنابراین نتنها دوری بلکه سختی دل. انسان در این شرایط، در محیطی از این جهان زندگی خواهد کرد که نیکو نیست، وارد جهانی خواهد شد که روز به روز او را از خدا دورتر خواهد کرد.

این مرحله منفی از « دور بودن به خدا آغاز گردیده به سخت بودن دل منجر می‌شود، تا حدی که حس ایمان و اعتماد از دست خواهد رفت. باز در این مورد در کتاب ارمیا میخوانیم چگونه خدا با دلگیر شدن می‌فرماید: « راستی نابود گردیده است»، در این باره نیز پاپ فرانسیس می‌فرماید: « بدین طریق تبدیل به کاتولیک بی اعتماد و بدور از دین می‌گردیم یا بدتر از آن کاتولیک بی ایمان می‌شویم، زیرا هیچگونه نزدیکی به محبت در خدای زنده نداریم» بنابراین، عدم گوش دادن به خدا و سخت نمودن دل، انسان را به سوی بی ایمانی سوق می‌دهد.

این موضوع در اینجا خاتمه نمی‌یابد. خلع که بر اثر بی ایمانی در ما ایجاد می‌شود، چطور پر می‌شود؟ باید گفت این خلع مملو از سردرگمی میشود، و معلوم نخواهد بود خدا کجا حضور دارد کجا حضور ندارد، خدا با شیطان اشتباه گرفته می‌شود. همین شرایط در انجیل لوقا نیز نقل شده است که چگونه عیسی در حالی که معجزات و کارهای فراوان برای نجات انسان انجام می‌داد همه مردم شاد بودند و خوشحال برخی نیز می‌گفتند: « او دیوها را به یاری بَعَلزَبول، رئیس دیوها، بیرون می‌کند» (لوقا ۱۱: ۱۴-۲۳). این نفرین کردن است.

نفرین کردن و برداشت غلط، حاصل مسیری است که در گوش نکردن به کلام خدا پیموده می‌شود و بدینوسیله قلب سخت می‌گردد و انسان را سردرگم می‌کند، انسان ایمان واقعی خود را از دست داده و در پایان نفرین کردن و لعنت کردن را پیش می‌گیرد. در ادامه پاپ اعظم فرمودند: « وای بر کسی که آن لذت اولین ملاقات با عیسی را از دست دهد» همان لذتی که قوم در ملاقات با عیسی در خود احساس می‌کردند، درب دل را بر کلام خدا می‌گشاید.

در پایان پاپ فرانسیس همه را دعوت نمود « هر یک از ما به ژرفای درون خود مراجعه نماییم و از خود پرسیم؛ آیا توقف می‌کنم به کلام خدا گوش فرا دهم، کتاب مقدس را بدست می‌گیرم؟ آیا خدا با من سخن می‌گوید؟ و یا اینکه « آیا قلب من سخت گردیده؟ از خداوند دور گشته‌ام؟ ایمان خود را به خداوند از دست داده‌ام و با بت‌هایی زندگی می‌کنم که این جهان فانی در اختیار من می‌نهد؟ آیا لذت اولین ملاقات با خداوند را از دست داده‌ام؟ »

امروز روز گوش فرا دادن است، « امروز به کلام خدا گوش فرا دهید، همه با هم دعا خواندیم، « قلب‌های خود را سخت نگردانید»، این پیشنهادی است برای دعای شخصی: « این بخشش خدا را بطلبیم، بخشش گوش دادن تا قلب ما سخت نگردد».